



Aquests canvis haguts en els darrers anys ens mostren la capacitat del Capital de condicionar i emmotllar les economies nacionals i quin és actualment el paper reservat per la divisió internacional del Treball per als Països Catalans.

Mentre que les Caixes han experimentat en el darrer any un creixement de l'actiu anual de 3-5% com a mínim (superior en les caixes de menor mida), el poder adquisitiu de les classes populars no para de retrocedir. Aquest creixement ha estat, principalment, a causa del sector creditici i, més darrerament, el negoci del finançament de segones residències. Els Països Catalans no són cap excepció, doncs, al fenomen de creixent domini del capital financer a nivell mundial. Caldrà veure en perspectiva a mig i llarg termini fins a quin punt el domini d'aquesta fracció, la financera, més genuïnament expansionista, depredadora i imperialista, és real per sobre de la fracció industrial.

Enmig d'aquest panorama, d'una banda, de creixement continuat del benefici financer vinculat al negoci immobiliari i, de l'altra, d'empitjorament de les condicions de vida de les classes populars, s'ha sabut recentment que l'increment del preu de l'habitatge als Països Catalans en un any ha estat del 19% (vegeu informe sobre habitatge a www.endavant.org).

A nivell de la Unió Europea, el 3 de juliol es va saber que el govern d'Alemanya, l'economia capdavantera i més important de la UE, ha aprovat unes serioses reformes de l'Estat del benestar que entraran en vigor l'1 de gener de 2005. Malgrat el ja prou magre sistema de protecció social alemany, com en la majoria d'estats europeus que es troben en procés de desarticulació d'aquest conjunt de mesures de protecció social, les mesures aprovades suposaran l'obligatorietat d'acceptar feines de menor qualificació i haver de desplaçar-se grans distàncies sota risc de perdre en cas de no acceptar-se, importants quanties en la prestació d'atur.

Tots els estats europeus estan duent a terme actualment mesures encaminades a reduir les despeses sota el discurs neo-liberal d'increment de la taxa de guany a costa de reducció de despesa social. El cas alemany és especialment preocupant i significatiu pel paper polític-econòmic central que juga en el si de la UE, que suposarà de ben segur marcar tendència en els futurs passos. Podem veure com en un context, doncs, de major precarització i desprotecció de les classes populars, sobretot dones, joves i població immigrada, com cada cop gaudeixen de majors beneficis els sectors econòmics lligats a l'acumulació financera.

Als Països Catalans els casos més extrems d'aquesta situació es poden veure en l'explotació als camps de fruita de Ponent, en el sector de la construcció, donant lloc a protestes com la que sectors importants de la població immigrada han protagonitzat recentment (el tancament del 5 de juny a la Catedral de Barcelona i l'església del Pi com un dels casos més difosos darrerament) en reclamar per unes mínimes condicions salarials i de vida.

El projecte que hem de bastir ha de passar indefugiblement per incorporar a la lluita pel control popular de l'economia i de la distribució a la nova població immigrada i per unes noves formes de producció de béns en que es tendeixi a superar l'economia monetària i es produeixi de manera planificada segons les necessitats de la població



o no orientat vers la consecució de cada cop majors quotes de benefici privat.

2. Eleccions europees: deslegitimació d'un projecte imposat

Els resultats d'aquestes eleccions europees han mostrat una gran indiferència, a cops transformada en desconfiança o fins i tot rebuig actiu, per part de la població europea envers el projecte del gran Capital europeu: la Unió Europea. L'abstenció al conjunt de la UE s'ha situat al voltant del 55%, assolint en diversos països més del 60% del cens, països entre els quals n'hi ha algun dels de nova incorporació.

La Unió Europea, aquest procés d'integració polític, econòmic i cultural a nivell europeu, és, cada cop més, vista com un projecte aliè a les classes populars europees, quant no un projecte imposat i contrari als interessos d'aquestes.

Aquestes eleccions han confirmat la tendència que s'ha anat gestant i accentuant en els darrers anys en que cada cop un major nombre de ciutadans -es europees ha optat per l'abstenció o el rebuig anti-sistema en el procés electoral per a escollir un Parlament tant allunyat de la població. Si el 1994 la participació a nivell de la Unió va ser del 56'8%, i el 1999 ja va arribar al 49'8%, ara el 2004 s'ha situat en una xifra tant baixa com el 45'5%.

Aquestes eleccions, a nivell d'estat espanyol, dins d'un encara més accentuat context de bi-polarització PP-PSOE, han suposat la continuïtat del PSOE com a força més votada. Tanmateix, i per bé que el PP ha quedat com a segona força fruit de la inèrcia electoral respecte a les eleccions del 13 de març passat, s'ha confirmat que el PP manté molts suports electorals i mecanismes d'influència política, i per tant possibilitats, per a continuar podent aspirar a mig termini a guanyar eleccions en aquest marc territorial.

L'abstenció ha estat un fenomen que ha castigat totes les formacions i ha deixat en quotes molt

menors que respecte a les estatals totes i cadascuna de les formacions. CiU, amb la pèrdua de mig milió de vots respecte a les anteriors europees, ha estat la formació més castigada.

L'acumulació d'arbitrietats anti-democràtiques i l'escàs interès i la distància que hi ha entre la població i el Parlament de la UE s'apunten com una de les principals causes de l'abstenció. Aquesta percepció, cada cop més generalitzada, de moment no pot ser contrarestatada per part dels representants polítics de la Burgesia, malgrat l'enorme maquinària productora d'ideologia i alienació de la qual disposen els diferents estats de la UE. Els discursos de la "UE com la Història d'un èxit", "la UE com a procés pacífic d'integració natural dels pobles europeus", "un gran espai de llibertat i benestar"... que la indústria político-mediàtica destil·la, es veuen en gran mesura, si més no de moment, inútils per a contrarestar la impressió negativa que la majoria de la població europea té de la UE. Cada cop és major la percepció popular, doncs, que la UE és un projecte anti-democràtic i que menarà a un greu retrocés en la protecció i el reconeixement dels drets socials.

La UE és, de fet, un procés de reordenació interburgès. És la resposta del Capital per tal d'aconseguir d'incrementar la taxa de benefici, sota una triple actuació:

- 1) atacant i intentant reduir la resistència del Treball,
- 2) establint un referent monetari propi (l'Euro) que faci de contrapès al Dòlar, i
- 3) a través de l'expansió vers el sud-oest europeu, primer, i l'est europeu, posteriorment.

La Constitució Europea és la plasmació jurídica d'aquest procés.

LA "CONSTITUCIÓ EUROPEA": CULMINACIÓ DELS ATACS AL TREBALL

L'elaboració de la Constitució Europea no ha estat un procés constituent pròpiament dit. No hi ha hagut un procés de debat per a poder-hi incorporar aportacions de tots els diferents agents socials i polítics existents, ans ha estat un text elaborat per una Convenció que ha redactat un text d'acord amb les necessitats de l'Alta burgesia europea. El resultat ha estat un text que es limita a reglamentar la repartició de poder al si de la Unió i patrocinar el procés d'integració i reordenació econòmica europea. Tot plegat, establint els estats com a únics subjectes de dret a la UE.

A iniciativa de la Convenció presidida per Giscard d'Estaing, el juny de 2003 es va fer una proposta de text constituent al Consell Europeu. Era previst que el desembre de 2003, en reunió a Brussel·les s'arribés a un acord per a aprovar el text definitiu que més tard havien de ratificar els estats. Tanmateix, per la qüestió de la repartició de la quota de poder, l'Estat Espanyol i Polònia (dos grans aliats dels EUA, juntament amb la Gran Bretanya) van impedir-ho, vetant-ne l'aprovació.

Finalment, el juny d'enguany s'ha arribat a un acord per a poder presentar als estats un text definitiu. Els diferents estats membres de la UE l'hauran de ratificar abans del 2006, període durant el qual serà vigent mentrestant l'ultra-liberal Tractat de Niça. Posteriorment, abans del 2009, tots els estats de la UE hauran d'haver dut a terme canvis en les respectives legislacions estatals per a adaptar-se a allò marcat per la Constitució Europea.